

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS/403/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

86/2012. (II. 29.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2011. július 18-án előterjesztett **panaszát** a 2012. február 29-én – dr. Kozma Ákos elnökhelyettes, testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a H. Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben egyrészt alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, mivel az alapjog korlátozása jogszerűen történt, másrészt alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2011. július 18-án telefax útján terjesztette elő panaszát a H. Rendőrkapitánysággal szemben. A panaszos beadványában előállítását, valamint az előállítás során vele szemben alkalmazott rendőri bántalmazást sérelmezte.

I.

1) A panaszos beadványában előadta, hogy 2011. július 16-án, a H., P. utcában található egyik lakás pincéjét feltörték, és a cselekmény elkövetésével a rendőrök a panaszost gyanúsították meg. Előállítása során – még a helyszínen a lépcsőházban – az egyik a panaszos által megnevezett rendőr kétszer pofon vágta a panaszost, majd bevitték a városi rendőrkapitányságra. A panaszos elmondta a rendőröknek, hogy nem ő törte fel a szóban forgó pincét, amelyhez egyébként kulcsa is van, erre a rendőrök ismét bántalmazták, tarkón vágták és gyomron rúgták, majd elhelyezték a fogdán. A panaszost végül 23 óra 15 perckor engedték el, aki fentiek alapján kérte a Testület vizsgálatát.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

2) A rendőri intézkedés körülményeire vonatkozóan a Testület levélben számos kérdéssel kereste meg a panaszost – kérve többek között a sérüléseiről felvetett látélet megküldését, amennyiben az rendelkezésre áll –, de a megkeresésre – annak ellenére, hogy a levél a tértivevény tanúsága szerint átvételre került – válasz nem érkezett.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az illetékes rendőrkapitányságtól, valamint megküldeni kérte az ügyvel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, és a konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját.

A rendőrkapitányság szolgálati úton megküldte a panasszal kapcsolatosan a rendőrkapitányság vezetője által készített összefoglaló jelentést, az előállítás végrehajtásáról szóló jelentést, az előállítás időtartamáról szóló igazolást, a panaszos előállítás során tett nyilatkozatát, a bűncselekmény bejelentéséről készített feljegyzést, a nyomozás elrendeléséről készült feljegyzést, a helyszíni szemle jegyzőkönyvét, a tanú kihallgatási jegyzőkönyvet és a gyanúsított kihallgatásáról készített jegyzőkönyvet.

1) A kapitányságvezető által készített jelentés szerint 2011. július 16-án 18 óra 45 perckor a panaszos fia tett bejelentést arról, hogy a H., P. utcában található egyik lakáshoz tartozó pincét feltörték és onnan kerékpárgumit, valamint egy horgászbót eltulajdonítottak. A bejelentő, lehetséges elkövetőként a panaszost, azaz az édesapját jelölte meg, aki állítása szerint már többször kijelentette, hogy fel fogja törni a szóban forgó pincerészt.

A bejelentést követően, 19 órától kezdődően bűnügyi nyomozó részvételével helyszíni szemle került lefolytatásra, melynek során a feltört pincerekesztől számított második pincerészből – amely a bejelentő szerint a panaszosé – a horgászbót előkerült. Ezt követően a megadott személyleírás alapján a rendőrök visszatérően ellenőrizték a helyszínt és környékét, így vonták intézkedés alá 20 óra 20 perckor a helyszínen a panaszost bűncselekmény „megalapozott” gyanúja miatt. Az intézkedést három rendőr, egy r. főtörzsőrmester, egy r. őrmester és egy r. főtörzssászlós foganasította, a rendőrök egyikének neve sem egyezett azonban a panaszos által megjelölt névvel.

A panaszost előállították a városi rendőrkapitányság épületébe, melynek időtartama alatt, 21 órától szabadon bocsátása időpontjáig, azaz 23 óra 15 percig a panaszos gyanúsított kihallgatása és rabosítása történt meg.

A jelentés szerint a panaszost előállítása során nyilatkoztatták egészségi állapotáról, kiértesítés kéréséről, fertőző betegségéről. Megjegyzi a jelentés, hogy a panaszos kiértesítést nem kért, egyébként fia az intézkedéskor jelen volt. A jelentés egyértelműen rögzíti, hogy az előállítás alatt, sem az intézkedés helyszínen, sem a kapitányság épületében testi kényszeret, valamint kényszerítő eszközt nem alkalmaztak, a panaszossal szemben fizikai erőszakot szintén nem alkalmazott senki és vele normális hangnemben beszéltek.

A panaszos ügyét a rendőrség vádindítvánnyal megküldte az illetékes ügyészségnek, ezért a Testület számára a rendszerből kinyomtatott, de hitelesítő aláírással és bélyegzővel ellátott iratok kerültek megküldésre.

2) Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint a panaszost 2011. július 16-án 20 óra 20 perckor a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdése alapján igazoltatták, az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján átvizsgálták, és az Rtv. 33. § (2) bekezdés (b) pontja alapján bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt előállították. A jelentés szerint a panaszost az előállítás okáról az Rtv. 33. § (4) bekezdése szerint tájékoztatták, részére az előállítás időtartamáról szóló igazolás kiadásra került.

3) Az előállításról szóló igazolás szerint az előállítás 2011. július 16-án 20 óra 20 perctől, 2011. július hó 16-án 23 óra 15 percig tartott. Az igazolás szó szerint tartalmazza a panasztétel kapcsán az Rtv. 92., 93. és 93/B. §-ainak a panasztétel szempontjából releváns rendelkezéseit, ideértve a benyújtási határidők számítását is. Az igazoláson átvevőként szerepel a panaszos aláírása.

4) Az előállítás során a panaszos által aláírt „Nyilatkozat” szerint, a panaszos az előállítás várható időtartamáról felvilágosítást kapott, illetve kijelentette, hogy egészségügyi problémája nincs, fertőző betegségben nem szenved, továbbá kiértesítést nem kért.

5) A városi rendőrkapitányság által készített feljegyzés szerint a panaszos fia a bűncselekmény észlelésekor tett bejelentésében a lopással okozott kár értékét ötezer forintban, a rongálással okozott kárt ezer forintban jelölte meg.

6) A nyomozást elrendelő feljegyzés szerint a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 316. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés II. fordulat d) pontja szerint minősülő lopás vétségének megalapozott gyanúja miatt, feljelentés alapján rendelt el nyomozást a közrendvédelmi és közlekedésrendészeti osztály megbízott vezetője.

7) A szemle megtartásáról készített jegyzőkönyv részletesen körülírja a helyszínt, a két érintett pincerészt és rögzíti, hogy a panaszos által használt pincerészben a panaszos fia felismerte és magáénak vallotta a ruhák alatt elhelyezett horgászbótot. A szemle a jegyzőkönyv szerint 19 óra 45 perctől 20 óra 5 percig tartott, a jegyzőkönyv lezárására 20 óra 25 perckor került sor.

8) A panaszos fiának tanúkihallgatása a jegyzőkönyv szerint 2011. július 16-án 21 óra 53 perckor kezdődött és 2011. július 16-án 22 óra 20 percig tartott.

9) A gyanúsított kihallgatása a jegyzőkönyv tanúsága szerint 2011. július 16-án 22 óra 29 perctől, 2011. július 16-án 22 óra 55 percig tartott.

III.

A Testületnek először azt kellett megvizsgálnia, hogy mely panaszosi sérelmekre terjed ki a hatásköre.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint, akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az

országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

Fentiek értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
 - a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjarmű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
 - a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.),
- tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A fenti, hatásköri rendelkezés alapján rögzítendő, hogy Testület nem foglalhat állást abban, hogy a panaszos bűncselekményt elkövetett-e, úgyszintén abban sem, hogy a panaszos sérelmére a rendőrök elkövetettek-e bármilyen bűncselekményt.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálata tárgyává tette a panaszos előállítása indokoltságát és jogszerűségét, valamint azt, hogy sor került-e a panaszos által sérelmezett bántalmazásra.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszos – az intézkedés időpontjában hatályos –, a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 2. § (1) bekezdéséből levezetett tisztességes eljáráshoz, az 54. § (1) bekezdésében szabályozott emberi méltóságból levezethető testi épséghez, valamint az 55. § (1) bekezdésben biztosított személyes szabadsághoz való jogát.

1) A Testület ezt követően annak kérdését tisztázta, hogy megfelelt-e a jogszabályi követelményeknek a panaszos előállítása. Ennek keretében elsősorban magát az előállítás jogszerűségét, majd annak időtartamának arányos voltát vizsgálta meg.

A panaszos fia tett bejelentést a rendőrkapitányságon, amely során előadta, hogy a lakásához tartozó pincét feltörték és onnan kerékpárgumit, valamint horgászbót tulajdonítottak el. A bejelentő, lehetséges elkövetőként a panaszost, azaz az édesapját jelölte meg, aki állítása szerint már többször kijelentette, hogy fel fogja törni a szóban forgó pincerészt. A bejelentés nyomán a helyszínen rendőrök jelentek meg, és 19 órától kezdődően bűnügyi nyomozó részvételével helyszíni szemle került lefolytatásra, melynek során a feltört pincerésztől számított második pincerészből – amely a bejelentő szerint a panaszosé – a horgászbót előkerült. Ezt követően a megadott személyleírás alapján a rendőrök visszatérően ellenőrizték a helyszínt és környékét, így vonták intézkedés alá 20 óra 20 perckor a helyszínen a panaszost bűncselekmény „megalapozott” gyanúja miatt.

a) Az Rtv. 33. § (1) és (2) bekezdése taxatív sorolja fel az előállítás okait, amelyek közül az előállítás végrehajtásáról szóló jelentésben az intézkedő rendőr a panaszos előállítása indokaként a Rtv. 33. § (2) bekezdése b) pontját jelölte meg. Ezen rendelkezés értelmében a

rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, „aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható”.

A Testület utal az Rtv. 13. § (1) bekezdésére, mely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Az intézkedés foganatosításakor hatályos, a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet 3. § (1) bekezdése ezt tovább részletezve úgy rendelkezik, hogy bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha ilyet hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli.

Az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés b) pontja szerinti előállítási okkal kapcsolatban szükséges rögzíteni, hogy az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint a Testületnek a büntetőjogi felelősség vizsgálata nem tartozik hatáskörébe. Egyúttal szükséges visszautalni a Testület korábbi gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – az adott cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Rámutat a Testület arra is, hogy az „intézkedéshez szükséges mértékű gyanú” fogalmilag kevesebbet jelent a büntetőjogi megalapozott gyanúhoz képest, ezért nem is vonja maga után minden esetben kötelező jelleggel azt, hogy azt a személyt, akit ezen előállítási ok alapján vonnak intézkedés alá, mindenképpen meg is gyanúsítsák valamilyen bűncselekmény elkövetésével.

A nyomozást elrendelő feljegyzés szerint a panaszossal szemben fia bejelentése alapján a rendőrség a Btk. 316. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés II. fordulat d) pontja szerint minősülő lopás vétségének megalapozott gyanúja miatt rendelt el nyomozást.

Jelen pontban a Testület az intézkedés pillanatában fennálló bűncselekményi gyanút vizsgálta meg, azaz azt értékelte, hogy a panaszos fia bejelentése alapján és az annak nyomán tartott helyszíni szemlét követően fennállhatott-e lopás vétségének intézkedéshez szükséges fokú gyanúja. A Btk. hivatkozott tényállása szerint, aki idegen dolgot mástól azért vesz el, hogy azt jogtalanul eltulajdonítsa, lopást követ el. A (2) bekezdés szerint a cselekmény vétségnek minősül, ha a lopást kisebb értékre, vagy a szabálysértési értékre, és a d) pont szerint dolog elleni erőszakkal – ideértve azt is, ha a dolog eltulajdonításának megakadályozására szolgáló eszközt állagsérelem okozása nélkül eltávolítják, vagy a dolog eltulajdonításának megakadályozására alkalmatlanná teszik – követik el. A dolog elleni erőszak körébe tartozik az elkövető minden olyan magatartása, amely az eltulajdonítani szándékolt dolog elvételét a megszerzést nehezítő fizikai akadály leküzdésével, a vagyontárgyat védő, rögzítő berendezések rendeltetésellenes felnyitásával, eltávolításával valósítja meg. A dolog elleni erőszak megvalósulásának tehát az állagsérelem létrejötte, illetve a jelentősebb erő kifejtés nem feltétele. A dolog elleni erőszak megállapítható, ha az elkövető az elvétel érdekében az azt gátló fizikai akadályt rendellenes módon küzdi le.

A rendelkezésre álló rendőrségi dokumentumok alapján megállapítható, hogy a bejelentés tartalma, majd a helyszínen történt intézkedés során megállapított körülmények alapján a

rendőrség olyan információk birtokába került, amelyek megalapozták az Rtv. 13. §-ban foglalt panaszossal szembeni intézkedési kötelezettséget, valamint a bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatti előállítást. A rendőri jelentések és a helyszíni szemléről felvett jegyzőkönyv megegyezően tartalmazza azon körülményt, hogy a feltört pincehelyiségtől két ajtóval messzebb levő – nyitott állapotú – másik pincehelyiségből előkerült a bejelentő által eltulajdonítottként megjelölt horgászbót. A bejelentő a helyszínen elmondta, hogy a pincehelyiség édesapja, azaz a panaszos tulajdona, a horgászbót pedig az, amelyet a bejelentő pincéjéből tulajdonítottak el. A helyszíni szemléről felvett jegyzőkönyv rögzíti azt is, hogy a pince bejáratán levő vasrácsról a lakatot lefeszítették. Figyelemmel arra, hogy ezen adatok jellege a lopás elkövetésének gyanúját megalapozták, illetve megerősítették, a Testület véleménye szerint a további intézkedés szükségszerű volt a rendőrség részéről akkor, amikor a helyszín többszöri ellenőrzése során a panaszost megtalálták.

Az Rtv. 33. §-a (2) bekezdésében szereplő előállítási okok ugyan mintegy „lehetőségként” szolgálnak a rendőr számára, azaz adott esetben az intézkedő rendőr diszkrecionális jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy valóban feltétlenül szükséges-e annak alkalmazása. A Testület az eset összes körülményének alapos vizsgálata során a bűncselekmény szándékos és hivatalból üldözendő voltára tekintettel jutott arra a következtetésre, hogy az előállítás arányos volt. **A Testület álláspontja szerint – a panaszos cselekményének érdemi minősítése nélkül – a vizsgált esetben intézkedő rendőrök indokoltan és az arányosság követelményének szem előtt tartásával döntöttek a panaszos előállítása mellett, ezáltal tehát nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga, mivel az alapjog korlátozása jogszerűen történt.**

b) A Testület ezt követően az előállítás időtartamának arányos voltát vizsgálta meg.

Az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése tartalmazza az előállítás időtartamára vonatkozó rendelkezéseket. Ennek értelmében a személyi szabadság csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozható. Ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja, amennyiben ez indokolt és az előállítás célja még nem valósult meg. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

Az előállítás során a következő eljárási cselekmények foganatosítására került sor. Megállapítható, hogy a panaszost 20 óra 20 perckor fogták el, majd 21 órakor átadták a rendőrkapitányság egy nyomozójának, aki a bűnügyi osztály beosztottja. Szabadon bocsátásáig a panaszost rabosították és gyanúsítottként történő kihallgatták, illetőleg az előállításról igazolást állítottak ki és nyilatkoztatták az egészségügyi állapotáról, a hozzátartozó vagy más személy értesítéséről, illetve a fertőző betegségekről. A panaszos előállítása alatt a bejelentőt, azaz a panaszos fiát tanúként hallgatta ki az a nyomozó, aki a panaszost átvette, majd később gyanúsítottként kihallgatta. A tanúkihallgatást a r. őrmester 21 óra 53 perckor kezdte meg és 22 óra 20 perckor fejezte be. Ezután a panaszos gyanúsítottként kihallgatását a r. őrmester 22 óra 29 perckor kezdte meg, és az arról felvett jegyzőkönyvet 22 óra 55 perckor zárta le. Ezután a panaszost az előállítás időtartamáról kiállított igazolás szerint 23 óra 15 perckor bocsátották szabadon, azaz mindösszesen 2 óra 55 percen keresztül volt előállítottként fogvatartva.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a panaszos előállítása alatt számos személyét érintő cselekmény történt (szükséges nyilatkoztatások, gyanúsítottként kihallgatása és rabosítása), ezért a Testület megállapította, hogy panaszos előállítása során a rendőrség szem előtt tartotta az

Rtv. azon kitételét, mely szerint „a személyi szabadság csak a szükséges ideig” korlátozható, ezért pedig nem találta jogszerűtlennek és aránytalannak a panaszos előállításának időtartamát, **ezáltal pedig nem sérült a panaszos személyes szabadsághoz és tisztességes eljáráshoz való joga.**

2) A Testület ezután azon panaszosi sérelmet kísérelte meg tisztázni, miszerint mind az elfogás helyszínén, mind pedig ezt követően a rendőrkapitányság épületében is tetteleg bántalmazták a rendőrök (kétszer pofon vágták a helyszínen, illetve a rendőrségen tarkón vágták és gyomron rúgták).

A rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztató levele arról ad számot, hogy a panaszossal szemben testi kényszerít, valamint kényszerítő eszközt nem alkalmaztak, továbbá sem a helyszínen, sem pedig a rendőrségen senki sem alkalmazott fizikai erőszakot. A kapitányságvezető hozzátette, hogy az előállítás alatt a panaszos nem jelezte, hogy sérülése keletkezett, vagy, hogy panasszal kíván élni.

A Testület vizsgálata kapcsán utal arra, hogy az Rtv. szerint rendelkezésére álló bizonyítási eszközök köre meglehetősen szűk, az ügyészség rendelkezésére álló eszközök – szembesítés, rendőrök kihallgatása stb. – legtöbbször nem veheti igénybe, ezért a Testület jelen esetben kizárólag a panaszos és az érintett rendőrök nyilatkozatára támaszkodhatott.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) töretlen gyakorlata szerint (lásd például: Selmouni kontra Franciaország, Ribitsch kontra Ausztria és Tomasi kontra Franciaország) amennyiben egy személy a hatóságok őrizetében kerül és rajta az ezen idő alatt sérülések keletkeznek, megfordul a bizonyítási teher, és a hatóságokra, illetve az érintett államra hárul, hogy valószínű magyarázatot adjon a sérülés okát illetően. Ellenkező esetben a Bíróság megállapítja az Emberi Jogok Európai Egyezménye kínzást, megalázó vagy embertelen bánásmódot tilalmazó 3. cikkének sérelmét, azaz az érintett alapjogának sérelmét (ami azonban nem jelent egyet valamely meghatározott személy büntetőjogi felelősségének megállapításával). A bántalmazás gyanúját felvető ügyekben a Testület ugyanezt a megközelítést alkalmazza.

Jelen esetben azonban, mivel a panaszos látelvetet külön kérés ellenére sem bocsátott a Testület rendelkezésére, és így nem tudta bizonyítani, hogy rajta az előállítás ideje alatt sérülések keletkeztek, a Testület csak a panaszos és rendőrkapitányság vezetője tájékoztatását tudta figyelembe venni.

Tekintettel arra, hogy a Testület rendelkezésére álló előadások egymásnak ellentmondanak, és a Testület ezen ellentmondásokat – egyéb bizonyítási eszköz hiányában – nem tudta feloldani, a panaszos testi épséghez fűződő alapvető jogának megsértését a konkrét esetben nem volt megállapítható.

IV.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy indokoltan került sor a panaszos előállítására, illetőleg annak időtartamát nem találta aránytalannak, ami által nem sérült a panaszos személyes szabadsághoz és tisztességes eljáráshoz való joga, illetőleg a rendőri bántalmazás tekintetében a testi épséghez való jog sérelme nem volt megállapítható. Minderre tekintettel a Testület állásfoglalását a

rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki, és az Rtv. 93. §-ának (2) bekezdése szerint a panasz áttételéről döntött.

Budapest, 2012. február 29.

Dr. Juhász Imre
elnök, előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZBÍRSÁG